

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีลักษณะพิเศษต่างจากเด็กทั่วไป หรือการศึกษาพิเศษนั้น เป็นการจัดการศึกษาที่จัดขึ้น เพื่อที่จะพัฒนาศักยภาพของเด็กให้ขึ้นไปสู่ระดับสูงที่สุดเท่าที่เขาจะสามารถพัฒนาได้หรือเป็นการส่งเสริมความด้อยสมรรถภาพในตัวเด็กเหล่านี้ (ผดุง อารยวิญญู , 2533) โปรแกรมการสอนในโรงเรียนสำหรับเด็กพิเศษ จึงมีลักษณะนอกเหนือไปจากโปรแกรมการสอนเด็กปกติทั่วไป

การจัดการศึกษาให้แก่เด็กพิการนั้นได้ประสบปัญหาต่าง ๆ มากมาย ดังที่ วิจิตร ระวังษ์ (2524) ได้กล่าวดังนี้คือ

1. ปัญหาการขาดข้อมูลสถิติที่แน่นอน
2. ปัญหาที่เด็กพิการส่วนใหญ่ยังไม่ได้รับบริการทางการศึกษา
3. ปัญหาด้านการขาดงบประมาณ
4. ปัญหาด้านบุคลากร
5. ปัญหาด้านการขาดความร่วมมือจากผู้ปกครอง
6. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรเกี่ยวกับเด็กพิการและอาคารสถานที่ที่ไม่เหมาะสม
7. ปัญหาเกี่ยวกับเด็กพิการเรียนจบแล้วไม่มีงานทำ

กลุ่มเด็กพิการหรือเด็กที่ด้อยโอกาสในการศึกษาทางกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2531) ได้กำหนดประเภทเด็กพิเศษที่ได้ดำเนินการให้บริการทางการศึกษาดังนี้

1. เด็กพิการประเภทตาบอด
2. เด็กพิการประเภทหูหนวก
3. เด็กพิการประเภทปัญญาอ่อน
4. เด็กพิการทางร่างกายรวมทั้งเด็กเจ็บป่วยเรื้อรังในโรงพยาบาล

ผู้ป่วยยังได้ใช้จินตนาการของตนมาสร้างเป็นผลงานศิลปะ (Sandra , 1989 ; Breckerridge-Macmenamin , 1990) ซึ่งสอดคล้องกับ Francesco (1958) ที่ว่า ศิลปะสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในการพัฒนา พื้นฟูสภาพจิตใจ อารมณ์ สังคมและร่างกายของเด็กพิเศษได้ การนำเอากิจกรรมศิลปะมาใช้ในการบำบัดจิตใจและอารมณ์ของเด็กป่วยในโรงพยาบาล จึงเป็นประโยชน์ในอันที่จะพัฒนาความรู้และความสามารถของเด็กเหล่านี้ได้เป็นอย่างดี ชี้ดจำกัดด้านความบกพร่องทางสุขภาพและร่างกาย จึงไม่ใช่ปัญหาต่อการพัฒนาการทางศิลปะของเด็กแต่อย่างใด

จากการศึกษาและเก็บข้อมูลเบื้องต้นโดยการสัมภาษณ์ ในการจัดกิจกรรมศิลปะให้แก่เด็กป่วยในโรงพยาบาล บุคคลที่มีส่วนสำคัญในการดำเนินการจัดกิจกรรม ได้แก่ เจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาล ที่มีหน้าที่ในการดำเนินการในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานพัฒนาการเด็กป่วยของโรงพยาบาลเด็กและโรงพยาบาลศิริราช โครงการสอนเด็กเจ็บป่วยเรื้อรังในโรงพยาบาล ของโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ โดยความร่วมมือของทางโรงพยาบาลและกองการศึกษาพิเศษ กระทรวงศึกษาธิการ โครงการนันทนาการผู้ป่วยเด็ก ของโรงพยาบาลรามาริบัติ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า และโรงพยาบาลภูมิพล โดยความร่วมมือของทางโรงพยาบาลและสหทัยมูลนิธิ หรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเล่นให้แก่เด็กป่วย ที่อยู่ในวชิรพยาบาล โดยความร่วมมือของภาควิชาการพยาบาลกุมารเวชศาสตร์ วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์ เจ้าหน้าที่เหล่านี้เป็นครูจากกองการศึกษาพิเศษ กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีความรู้ในด้านการเรียนการสอนสำหรับเด็กพิเศษ เป็นพยาบาลจิตเวช ในแผนกกุมารเวชศาสตร์ ที่มีความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยาและพัฒนาการเด็ก เป็นเจ้าหน้าที่ของมูลนิธิที่มีความรู้เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมนันทนาการ โภชนาการ ศิลปะประดิษฐ์ ให้แก่เด็ก (จิม นิมสกุล สัมภาษณ์ : 20 มกราคม 2538, ประนอม ศรีไพรวัลย์ สัมภาษณ์ : 29 มิถุนายน 2538 , สุวิมล บำรุงถิ่น สัมภาษณ์ : 27 กรกฎาคม 2538) โดยที่บุคลากรเหล่านี้จะทำงานร่วมกับแพทย์ผู้ประสานงาน นักสังคมสงเคราะห์ และบุคลากรทางการแพทย์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

การที่บุคลากรในโรงพยาบาลทั้งที่เป็นครูจากกองการศึกษาพิเศษ เจ้าหน้าที่จากมูลนิธิและพยาบาลที่จิตเวช หรือพยาบาลที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการทำหน้าที่ในการจัดกิจกรรมให้แก่เด็กป่วย บุคลากรเหล่านี้จึงจำเป็นที่จะต้องมีความรู้และความสามารถในการวางแผนการดำเนินการ รวมไปถึงการจัดและการประเมินผล นอกจากนี้ยังต้องมีความรู้ ความเข้าใจและทักษะในการปฏิบัติ ซึ่ง Scipien (1975 อ้างถึงใน สายสมร มณีโช 2530) กล่าวว่า การให้การดูแลด้านจิตใจให้แก่เด็กและ ครอบครัว จัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทำให้การเจริญเติบโต และพัฒนาการของเด็กเป็นไปอย่างต่อเนื่องเป็น หน้าที่ในการให้การพยาบาลแก่ผู้ป่วยเด็ก ซึ่ง Latham and Heckel (1972) ได้ให้ความ เห็นว่า การจัดให้เด็กมีสิ่งทีผลิตเพลินและพักผ่อนให้เหมาะสมกับอายุ ความสามารถ

5. เด็กขาดโอกาสที่จะเข้าเรียนในโรงเรียนปกติ ได้แก่ เด็กชาวป่า ชาวเขา ชาวเรือ ชาวเกาะ เด็กที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารหรือมีปัญหาด้านสุขภาพภูมิศาสตร์ เด็กยากจนที่ไม่สามารถเข้าเรียนตามปกติได้ เด็กกำพร้าบิดา มารดา ขาดผู้อุปการะ บุตรหลานของผู้มีส่วนร่วมในการเสริมสร้างความ มั่นคงของชาติ เด็กที่มีปัญหาทางสังคมหรือการศึกษาในลักษณะอื่น ๆ

กลุ่มเด็กป่วยในโรงพยาบาล ที่ต้องเข้ารับการรักษาคัวในโรงพยาบาลติดต่อกันเป็นเวลานาน โดยอยู่ในความควบคุมดูแลของแพทย์ ในระหว่างการรักษาพยาบาล เด็กประเภทนี้จึงไม่สามารถมาโรงเรียนได้ (ผดุง อารยะวิญญู , 2533) กลุ่มบุคคลที่มีความเจ็บป่วยทางร่างกายจึงจัดอยู่ในกลุ่มประชากรที่ด้อยโอกาสทางการศึกษา บุคคลเหล่านี้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นได้อย่างดี หากเขาได้รับการศึกษาและมีโอกาสในการพัฒนาทักษะและความสามารถเฉพาะตัว ดังนั้นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กกลุ่มนี้มีความสำคัญ และมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการพัฒนาบุคคลของชาติ ถ้าเด็กเหล่านี้ขาดการอบรมในระยะก่อนและในวัยเรียนย่อมจะสูญเสียทรัพยากรและเป็นภาระของสังคม ซึ่งวิทยาการสมัยใหม่พิสูจน์แล้วว่าบุคคลเหล่านี้ถ้าได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพอย่างถูกต้องและเหมาะสม ก็จะสามารถกลับกลายเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าแก่ประเทศในที่สุด (เอมอร ตั้งจิตมณีศักดิ์ , 2534) ทางกองการศึกษาพิเศษ จึงจัดส่งครูเข้ามาสอนเด็กป่วยเป็นการเพิ่มพูนสมรรถภาพทางการศึกษา และเมื่อหายเจ็บป่วยแล้วสามารถกลับไปเรียนต่อในโรงเรียนได้ตามปกติ (กองการศึกษาพิเศษ , 2537) นอกจากนี้ยังมีโครงการหรือมูลนิธิที่เข้าไป ร่วมดำเนินการจัดการศึกษาหรือกิจกรรมให้แก่เด็กป่วย (สหทัยมูลนิธิ : เอกสารแนะนำโครงการ)

ในการจัดการเรียนการสอนและกิจกรรมอื่นๆ ที่ทางโรงพยาบาลจัดขึ้นเพื่อให้เด็กได้มีโอกาสเรียนต่ออย่างต่อเนื่อง ช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพทางกายและสมอง ส่งเสริมพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็กป่วยและช่วยให้เด็กมีสุขภาพจิตที่ดีขึ้น กิจกรรมศิลปะนับเป็นกิจกรรมสำคัญในการช่วยให้เด็กมีความสุข สนุกสนานจากการทำกิจกรรมศิลปะ ลดความเครียดทางอารมณ์และสามารถมีความเป็นอยู่ในสภาพแวดล้อมใหม่ได้อย่างปกติสุข (Butter , Chapman and Stuible , 1975) ส่งผลให้เด็กมีพัฒนาการที่ดีขึ้นหรืออย่างน้อยก็คงที่ไม่ถดถอยหรือลดต่ำไปกว่าเดิม กิจกรรมการสร้างงานศิลปะช่วยให้คนไข้ได้รับความผ่อนคลายและเพลิดเพลิน ช่วยให้เขาเหล่านี้ได้ระบายสิ่งต่าง ๆ ที่มีอยู่ในใจออกมา จากการศึกษาของ Steinberger (1987) ที่ใช้กิจกรรมศิลปะในการปรับพฤติกรรมของผู้ป่วย ที่ได้ได้รับความกระทบกระเทือนทางสมอง พบว่าหลังจากที่ผู้ป่วยได้ทำกิจกรรมทางศิลปะแล้ว เขาเหล่านี้มีพัฒนาการที่ดีขึ้น สามารถสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น เข้ารับการศึกษได้เหมือนเด็กปกติและกลายเป็นคนที่มีความสามารถทางศิลปะไปในที่สุด ในขณะที่ผู้ป่วยได้ทำกิจกรรมศิลปะนอกจากจะช่วยลดความวิตกกังวล ความโกรธ ความกลัว ความสิ้นหวังแล้ว

ของร่างกายและความสนใจของเด็ก จะเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ช่วยให้พยาบาลเกิดทักษะ ในการดูแล ผู้ป่วยเด็กโดยผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดกิจกรรม จะต้องคำนึงถึงอายุและภูมิหลังของครอบครัว ความสามารถพิเศษหรือความ สนใจ ลักษณะการเจ็บป่วย ผลการวินิจฉัย และการทำนาย การดำเนินของโรคซึ่งมีผลต่อความจำกัด ของร่างกาย นอกจากนี้ควรจะมีความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยา พัฒนาการของเด็กแต่ละวัย มีความรู้เกี่ยวกับโรคกุมารเวชศาสตร์และการดูแลที่ควรจะได้รับ มี อารมณ์หนักแน่นและรักเด็ก และสามารถให้คำปรึกษาแก่ญาติของผู้ป่วย เกี่ยวกับกิจกรรมที่ เหมาะสมได้อย่างมีประสิทธิภาพ (นงลักษณ์ จินตคณิต และคณะ , 2527 , 2529)

ความรู้และทักษะในการจัดกิจกรรมศิลปะให้แก่เด็กป่วย ของบุคลากรในโรงพยาบาลจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จของการทำกิจกรรม ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดกิจกรรมสำหรับเด็กป่วยควรจะเป็นผู้ที่มีทั้งความรู้ ทักษะ ทักษะคิดและประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน เพื่อให้บรรลุ วัตถุประสงค์ของหน่วยงาน โดยแนวทางในการจัดกิจกรรมศิลปะที่จัดขึ้นสำหรับเด็กป่วยนั้น ใน ปัจจุบันบุคลากรจัดขึ้นโดยอาศัยประสบการณ์ ในการนำเสนอรูปแบบของกิจกรรมซึ่งได้มาจาก สื่อต่าง ๆ เช่น หนังสือ โทรทัศน์ ฯลฯ จากการฝึกอบรมและนำมาประยุกต์ให้สอดคล้องกับ พัฒนาการและวัยของเด็ก นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงสภาพความเจ็บป่วยอีกด้วย ซึ่งการสอนและ การให้คำแนะนำผู้ป่วยคำแนะนำผู้ปกครองอย่างมีระบบ จะทำให้ผู้ป่วยลดความวิตกกังวลและการ สอนที่จะทำให้เกิดประสิทธิภาพจะต้องนำเอากระบวนการทางการศึกษาไปใช้ในการวางแผนการ สอนอีกด้วย (Skipper อ้างถึงใน ชูณี พงศ์จตุรวิทย์ , 2534)

การจัดกิจกรรมศิลปะของเด็กป่วยในโรงพยาบาล ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจำเป็นจะต้องมี ความรู้ ความสามารถในการดำเนินการเพื่อให้กิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดแก่เด็กบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ ซึ่งในการจัดและดำเนินการเกี่ยวกับกิจกรรมศิลปะสำหรับเด็ก ผู้ที่มีหน้าที่ เกี่ยวข้องในการทำงานต้องใช้กระบวนการที่จะประสานกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการ 3 ขั้นตอน (P I E) คือ การวางแผน การดำเนินงาน และการประเมินผล

การวางแผน (Planning) หมายถึง การวิเคราะห์สถานการณ์และปัญหา กำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายตลอดจนกำหนดแนวทางปฏิบัติไว้ล่วงหน้า เพื่อให้ทราบรูปแบบและวิธีการ ปฏิบัติงานในอนาคต

การดำเนินการ (Implement) เป็นการนำแผนไปปฏิบัติเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ ตั้งไว้

การประเมินผล (Evaluate) เป็นการรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีต่าง ๆ ที่มีระบบระเบียบวิธีใน การปฏิบัติอย่างมีหลักเกณฑ์ และเป็นกระบวนการที่มีความต่อเนื่อง ซึ่งจะช่วยให้ทราบอุปสรรค ข้อขัดข้องที่จะสามารถนำไปปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น (Schirmacher , 1993) ซึ่งสอดคล้อง

คล้อยกับวิธีการจัดกิจกรรมการเล่นสำหรับเด็กป่วยในโรงพยาบาล ของ ประพนอม รอดคำดี (ม.ป.ป) ที่กล่าวถึงการดำเนินการจัดกิจกรรมให้แก่เด็กป่วยนั้น บุคคลากรสุขภาพทุกฝ่ายควรมี ความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่จะจัด มีการประสานงานกันทุกระยะ เพื่อผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นแก่ เด็กอย่างแท้จริง โดยมีการดำเนินการเป็น 3 ระยะ คือ ระยะวางแผน ระยะดำเนินการ และระยะ ประเมินผล

จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้บุคลากร หรือเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่ในการจัดกิจกรรมให้แก่เด็กป่วยในโรงพยาบาล ดำเนินการไปได้อย่างมี ประสิทธิภาพ จากความสำคัญของการจัดกิจกรรม รวมไปถึงการศึกษาค้นคว้าที่เกี่ยวข้องกับการ จัดกิจกรรมศิลปะ จึงเป็นสิ่งที่ยืนยันได้ว่า กิจกรรมศิลปะเป็นกิจกรรมที่มีคุณค่า สามารถส่งเสริม พัฒนาการ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนานิสัยและการแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ของเด็ก ช่วย ส่งเสริมให้เด็กมีประสบการณ์และจินตนาการ สามารถบำบัด รักษาและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่บก พร่องและเป็นปัญหาให้เป็นไปตามแนวทางที่สังคมต้องการ กิจกรรมทางศิลปะจึงมีส่วนสร้าง เสริมลักษณะนิสัยอันดีให้แก่ผู้ที่ได้ปฏิบัติ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสำรวจ สภาพและความ ต้องการในการจัดกิจกรรมศิลปะสำหรับเด็กป่วยในโรงพยาบาล กรุงเทพมหานคร ของผู้ที่มีหน้าที่ ในการจัดกิจกรรมศิลปะให้แก่เด็กป่วยในโรงพยาบาล เพื่อรวบรวมข้อมูลพื้นฐานและนำเสนอใน รายงานวิจัย อันจะเป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงการจัดกิจกรรมศิลปะสำหรับเด็กป่วยใน โรงพยาบาลให้มีความเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อสำรวจสภาพและความต้องการในการจัดกิจกรรมศิลปะของเด็กป่วยในโรงพยาบาล กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะโรงพยาบาลขนาดใหญ่ของรัฐ ที่มีการจัดกิจกรรมให้ กับเด็กป่วยในแผนกกุมารเวชศาสตร์ ในเขตกรุงเทพมหานคร

2. การพิจารณาสภาพของกิจกรรมศิลปะที่จัดให้แก่เด็กป่วยในโรงพยาบาล โดย พิจารณาจากกิจกรรมดังต่อไปนี้ คือ การวาดภาพระบายสี การปั้น การพิมพ์ภาพ และการประดิษฐ์ เศษวัสดุ ฯลฯ

3. กลุ่มประชากรเป้าหมาย เป็นประชากรในโรงพยาบาลของรัฐ ซึ่งได้แก่ ครู พยาบาล ผู้ช่วยพยาบาล และนักพัฒนาการเด็ก ที่มีหน้าที่ในการสอนหรือจัดกิจกรรมศิลปะให้แก่เด็กป่วยในโรงพยาบาล

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. สภาพ หมายถึง ลักษณะที่เป็นอยู่ในการจัดกิจกรรมศิลปะที่มีการจัดขึ้นในหน่วยงานหรือโครงการ ที่มีการจัดกิจกรรมหรือมีจัดการเรียนการสอนให้แก่เด็กป่วยในโรงพยาบาล

2. ความต้องการ หมายถึง ความคาดหวังในการจัดกิจกรรมศิลปะที่มีการจัดขึ้นในหน่วยงานหรือโครงการที่มีการจัดกิจกรรม หรือมีจัดการเรียนการสอนให้แก่เด็กป่วยในโรงพยาบาล

3. กิจกรรมศิลปะ หมายถึง กิจกรรมการสร้างสรรค์ที่จะช่วยให้เด็กได้แสดงออกและเป็นการฝึกทักษะและพัฒนาเด็กในด้านต่าง ๆ อาทิ กิจกรรมการวาดภาพระบายสี การปั้น การพิมพ์ภาพ และการประดิษฐ์เศษวัสดุ ฯลฯ

4. การจัดกิจกรรมศิลปะ หมายถึง กระบวนการที่ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในดำเนินการเพื่อให้กิจกรรมศิลปะต่าง ๆ ที่จัดให้แก่เด็กป่วยบรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ โดยใช้กระบวนการประสานกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งประกอบไปด้วยกระบวนการ 3 ขั้นตอน คือ

4.1 การวางแผน หมายถึง กิจกรรมหรืองานที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมศิลปะของเด็กป่วยในโรงพยาบาล ที่ผู้ที่มีหน้าที่ในการสอนหรือจัดกิจกรรมได้กำหนดวิธีปฏิบัติไว้ล่วงหน้า เพื่อเป็นแนวทางสำหรับดำเนินการ ขั้นตอนในการวางแผนประกอบด้วย การกำหนดวัตถุประสงค์หรือเป้าหมาย การจัดลำดับความสำคัญของวัตถุประสงค์ การกำหนดทางเลือกของวิธีปฏิบัติ การเลือกปฏิบัติ และการกำหนดกิจกรรมในการปฏิบัติ

4.2 การดำเนินงาน หมายถึง การที่ผู้ที่มีหน้าที่ในการสอนหรือจัดกิจกรรมนำแผนการจัดกิจกรรมศิลปะไปปฏิบัติเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ การดำเนินงานจะครอบคลุมกิจกรรม ดังนี้คือ การจัดการและการปฏิบัติ

4.3 การประเมินผล หมายถึง การประเมินโครงการจัดกิจกรรมศิลปะของเด็กป่วยในโรงพยาบาล เพื่อตัดสินใจว่า การจัดกิจกรรมที่ผู้จัดดำเนินการไปแล้ว บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด ขั้นตอนในการประเมินประกอบด้วย การประเมินผลก่อนการดำเนินงาน การประเมินผลระหว่างดำเนินงาน การประเมินผลหลังดำเนินงาน

5. การจัดกิจกรรมศิลปะของเด็กป่วยในโรงพยาบาล หมายถึง การจัดกิจกรรมสร้างสรรค์ทางศิลปะ อาทิ กิจกรรมการวาดภาพระบายสี การปั้น การพิมพ์ภาพ การประดิษฐ์เศษวัสดุ

๑๓๙ ที่จะช่วยให้เด็กได้แสดงออกและเป็นการฝึกทักษะและพัฒนาการของเด็กในด้านต่าง ๆ และกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง เช่น การเผยแพร่ผลงานศิลปะของเด็กป่วย การเข้ารับการฝึกอบรมของบุคคลากรที่มีหน้าที่ในการจัดกิจกรรม ๑๓๙ ซึ่งผู้มีหน้าที่ดำเนินการจะต้องใช้กระบวนการที่จะประสานกิจกรรมต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เพื่อให้กิจกรรมที่จัดให้แก่เด็กป่วยบรรลุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยใช้กระบวนการ 3 ขั้นตอน คือ 1) การวางแผน 2) การดำเนินการ 3) การประเมินผล

6. เด็กป่วย หมายถึง ผู้ป่วยเด็กฝ่ายกาย (อายุ 6-12 ปี) ซึ่งเป็นเด็กในวัยเรียน ซึ่งแพทย์รับไว้รักษาตัวในโรงพยาบาล และพ้นระยะรุนแรงสามารถเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในห้องเล่นหรือห้องเรียนได้

7. โรงพยาบาลของรัฐ หมายถึง โรงพยาบาลที่สังกัดอยู่ในหน่วยงานของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นโรงพยาบาลขนาดใหญ่และเป็นโรงพยาบาลที่เปิดรับผู้ป่วยเด็กไว้รักษาตัวในโรงพยาบาล

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมศิลปะ เพื่อสนองความต้องการของเด็กป่วยในโรงพยาบาลอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมศิลปะ และเสริมสร้างพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ของเด็กได้เต็มที่

2. เป็นการเผยแพร่กิจกรรมศิลปะให้กว้างขวางขึ้น

3. เป็นแนวทางในการปรับปรุงการปฏิบัติงาน ของผู้ที่มีที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมศิลปะให้แก่เด็กป่วย

4. เป็นแนวทางในการจัดอบรม เพิ่มพูนความรู้และการปฏิบัติในการจัดกิจกรรมศิลปะให้แก่เด็กป่วยในโรงพยาบาล

5. เป็นแนวทางในการวิจัยต่อไป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย